

Sygn. akt VIII C 2044/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

05 października 2016

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Aleksandra Klepacz

po rozpoznaniu na rozprawie 23 września 2016 we W.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko R. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. K. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 452,49 zł (czterysta pięćdziesiąt dwa złote czterdzieści dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 146,22 zł od 27 stycznia 2015 do dnia zapłaty,
- od kwoty 151,73 zł od 21 marca 2015 do dnia zapłaty,
- od kwoty 151,73 zł od 09 czerwca 2015 do dnia zapłaty,
- od kwoty 2,81 zł od 24 sierpnia 2015 do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 98 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2044/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym 24 sierpnia 2015 strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. żądała zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego R. K. kwoty 490,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 2,81 zł od 24 sierpnia 2015 do dnia zapłaty,
- od kwoty 146,22 zł od 27 stycznia 2015 do dnia zapłaty,
- od kwoty 151,73 zł od 21 marca 2013 do dnia zapłaty,
- od kwoty 151,73 zł od 09 czerwca 2015 do dnia zapłaty,
- od kwoty 37,91 zł od 03 lipca 2015 do dnia zapłaty.

Strona powodowa żądała nadto zasądzenia na jej rzecz kosztów sądowych w kwocie 30 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa wskazała, że w ramach działalności swojego przedsiębiorstwa zawarła z pozwanym 17 maja 2013 w formie pisemnej umowę sprzedaży energii elektrycznej. Pozwany zobowiązał się w niej do uiszczania na rzecz strony powodowej kwot wyliczonych zgodnie z systemem płatności przyjętym przez strony w umowie. W związku z wykonaniem usługi na podstawie powołanej umowy strona powodowa wystawiła odpowiednie dokumenty księgowe. Natomiast pozwany nie dokonał zapłaty należnych stronie powodowej kwot. Strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty pismem z 16 lipca 2015, jednakże wezwanie okazało się bezskuteczne. Łączna kwota zadłużenia pozwanego wynosi 490,40 zł (k. 4-6).

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie VI. Wydział Cywilny 28 sierpnia 2015 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 7).

Pozwany R. K. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz od strony powodowej kosztów postępowania. Pozwany zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że zachodzą przesłanki do uwzględnienia żądania strony powodowej w sytuacji, gdy przytoczone przez nią okoliczności faktyczne budzą prima facie uzasadnione wątpliwości co do ich prawidłowości, obrazę przepisów postępowania, tj. art. 499 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 505²⁴ k.p.c. mającą istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez bezkrytyczne przyjęcie, że przytoczone okoliczności są niebudzące wątpliwości i wystarczające do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Pozwany podniósł ponadto zarzut braku podstaw faktycznych i prawnych żądania zapłaty wskazanej kwoty z uwagi na wprowadzenie go w błąd przy ponownym zawarciu umowy co do obowiązującego taryfikatora i przyjęciu przez stronę powodową 5-krotnej stawki bazowej dla dostarczanej na teren nieruchomości w miejscowości N. energii elektrycznej, braku potwierdzenia stanu urządzenia pomiarowego przy ponownym zawarciu umowy, co skutkuje nieprawidłowością odczytów i dowolnym obciążaniem za niepobrażoną i niez użytą energię elektryczną, zarzut bezpodstawnego obciążenia fakturami po wypowiedzeniu umowy 18 marca 2015, a ponadto zarzut zdjęcia miernika poboru energii elektrycznej trójfazowej bez stosownego odnotowania jego stanu lub też utrwalenia tego na nośniku lub wykonanie stosownego zdjęcia.

Na uzasadnienie podnoszonych zarzutów i twierdzeń pozwany wskazał, że łączyła go ze stroną powodową umowa dostawy energii elektrycznej do nieruchomości oznaczonej numerem 1 w miejscowości N., gmina Z.. Pozwany zarzucił, że wbrew poczynionym z nim ustaleniom strona powodowa stosowała stawkę wynagrodzenia za dostawę energii elektrycznej podwyższoną, obowiązującą dla placu budowy, a nie dla gospodarstw domowych. Pozwany wskazał, że energia elektryczna dostarczana przez stronę powodową pożytkowana była jedynie na potrzeby systemu monitorującego stan bezpieczeństwa nieruchomości, o czym strona powodowa wiedziała już przy zawieraniu umowy z pozwanym. Pozwany wskazał, że powiadomił stronę powodową o nieprawidłowym naliczeniu opłat, pomimo braku zużycia przez niego energii elektrycznej. Pozwany złożył telefoniczną reklamację wystawionej przez stronę powodową faktury, jednakże nie otrzymał żadnej odpowiedzi. 20 marca 2015 pozwany otrzymał od strony powodowej wypowiedzenie na piśmie, gdzie wskazano, że jego zadłużenie wynosi 149,03 zł. Ponownie skontaktował się więc ze stroną powodową, poinformowano go, że otrzyma na piśmie wyjaśnienia co do zaistniałej sytuacji. Pozwany wskazał, że w dalszym ciągu był obciążany fakturami przez stronę powodową. Pozwany podał również, że 15 kwietnia 2015 stwierdził zdjęcie urządzenia pomiarowego, o czym strona powodowa go nie powiadomiła, natomiast od 15 lutego 2015 w jego skrzynce przedlicznikowej było włączone zabezpieczenie uniemożliwiające dostawę energii elektrycznej. Z tego względu, według pozwanego, żądanie strony powodowej jest bezpodstawne (k. 8 verte-9).

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego, strona powodowa, pismem z 24 maja 2016, wskazała, że pozwany umowę dostawy energii elektrycznej podpisał bezpośrednio w Punkcie (...) Klienta, wobec czego miał możliwość i czas do zapoznania się w warunkami zawieranej umowy. Według strony powodowej niemożliwe było więc przyjęcie, że pozwany został wprowadzony w błąd. Strona powodowa wskazała również, że licznik z nieruchomości powoda został

zdjęty z uwagi na istniejące zadłużenie pozwanego u strony powodowej, o czym został poinformowany pismem z 18 marca 2015 (k. 48-50).

Pozwany, pismem z 13 lipca 2016, podtrzymał swojego dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując przy tym, że przy zawieraniu umowy o dostawę energii elektrycznej na teren swojej nieruchomości nie zgadzał się, aby stosowana była stawka obowiązująca przy dostawie energii elektrycznej na plac budowy. Pozwany podniósł, że oznaczenie "V" ze wskazaniem placu budowy na wniosku o zawarcie umowy nie zostało nakreślone przez niego. Ponadto pozwany wskazał, że wbrew twierdzeniom strony powodowej nie doszło do świadczenia usług z jej strony, albowiem faktury przedłożone przez stronę powodową wskazują cały czas na ten sam stan licznika, tj. „290” - odczyt fizyczny (...). Zdaniem pozwanego świadczy to niezbicie o tym, że strona powodowa nie świadczyła na jego rzecz usługi dostawy energii elektrycznej, a tym samym brak było podstaw do obciążania pozwanego dochodzonym roszczeniem (k. 71).

Pismem z 10 sierpnia 2016 strona powodowa wskazała, że brak zmiany w stanie licznika zamontowanego na nieruchomości pozwanego jest rzeczą normalną w przypadku zerowego zużycia energii w danym okresie. Natomiast faktury za energię zawierają składniki zmienne oraz stałe, przy czym każde przedsiębiorstwo energetyczne musi określać te same typy opłat, natomiast zmniejszenie zużycia energii elektrycznej wpływa jedynie na wysokość składników zmiennych na fakturze. Strona powodowa wskazała ponadto, że naliczona dla pozwanego opłata ma charakter stały, a więc niezależny od faktycznego zużycia energii elektrycznej, przy czym wyjaśniła, że składnik stały stawki sieciowej to opłata, która pokrywa koszty eksploatacji i rozwoju sieci przesyłowej i dystrybucyjnej. Strona powodowa wskazała ponadto, że pozwany nigdy nie wypowiedział zawartej z nią umowy, a jedynie zaprzestał konsumpcji energii elektrycznej, dlatego też naliczane były pozostałe opłaty umowne (k. 78-92).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia sprawy:

17 marca 2013 pozwany R. K. złożył w biurze strony powodowej pisemny wniosek o zawarcie umowy kompleksowej dotyczącej sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej. Pozwany wskazał w nim, że punktem poboru energii będzie nieruchomość położona w miejscowości (...).

Wniosek ten zawiera informację, że energia elektryczna dostarczana będzie na potrzeby obiektu będącego placem budowy.

Strona powodowa 17 maja 2013 w D. zawarła z pozwanym umowę kompleksową sprzedaży energii elektrycznej.

Przedmiotem umowy była usługa kompleksowa polegająca na sprzedaży energii elektrycznej oraz zapewnienie świadczenia przez Operatora Systemu Dystrybucyjnego usługi dystrybucji energii elektrycznej do miejsca dostarczania na potrzeby obiektu. Jako rodzaj obiektu, na potrzeby którego dostarczana jest energia elektryczna, oznaczono plac budowy położony w miejscowości N..

19 maja 2013 na terenie nieruchomości, będącej punktem poboru energii elektrycznej, zamontowano licznik w taryfie C-11.

[dowody :

- umowa kompleksowa nr (...)_ (...) z 17.05.2013 wraz z kartą danych k. 23-24,
- zlecenie OT Nr (...) z 17 marca 2013 k. 54,
- wniosek o zawarcie umowy kompleksowej dotyczącej energii elektrycznej z 17.03.2013 k. 59- 60,
- oświadczenie pozwanego o możliwości eksploatacji instalacji elektrycznej z 17.03.2013 k. 61,
- taryfa dla energii elektrycznej k. 62-63,

- przesłuchanie pozwanego R. K., protokół elektroniczny k. 94]

Strona powodowa, fakturą VAT z 12 stycznia 2015, obciążyła pozwanego kwotą 146,22 zł tytułem dostawy i dystrybucji energii elektrycznej, wskazując, że poprzedni stan zużycia został określony w trakcie odczytu fizycznego 08 stycznia 2015 na wartość 290, natomiast bieżące zużycie zostało ustalone także na wartość 290.

Faktura obejmuje okres rozliczeniowy od 03 listopada 2014 do 08 stycznia 2015. Termin płatności należności objętej fakturą określono na 26 stycznia 2015.

Pozwany, po otrzymaniu powyższej faktury VAT, telefonicznie skontaktował się ze stroną powodową celem wyjaśnienia wysokości kwoty wskazanej na fakturze. W trakcie rozmowy zakwestionował zastosowanie wobec niego 5-krotnej stawki. Pracownik strony powodowej wskazał, że pozwany otrzyma ustosunkowanie się do jego reklamacji na piśmie, co nie nastąpiło.

Fakturą VAT z 06 marca 2015, obejmującą okres od 08 stycznia 2015 do 02 marca 2015, pozwany został obciążony kwotą w wysokości 151,73 zł, płatną do 20 marca 2015. Wskazanie zużycia energii na nieruchomości pozwanego w dalszym ciągu przedstawiało wartość 290.

Następnie 19 maja 2015 strona powodowa wystawiła pozwanemu fakturę VAT opiewającą na kwotę 151,73 zł tytułem dostarczania na rzecz pozwanego energii elektrycznej na adres poboru R. K. - budowa (...), (...)-(...) H. za okres od 02 marca 2015 do 04 maja 2015. Termin płatności określono na 08 czerwca 2015.

Z kolei fakturą VAT z 12 czerwca 2015 pozwanego obciążono kwotą 37,91 zł za okres od 04 maja 2015 do 08 czerwca 2015, z terminem płatności do 02 lipca 2015.

Nadto strona powodowa obciążyła pozwanego odsetkami za nieterminową płatność faktury w kwocie 225,74 zł, termin uiszczenia której upłynął 19 listopada 2014, a płatności dokonano 24 grudnia 2014, wystawiając notę odsetkową na kwotę 2,81 zł, płatną do 26.01.2015.

[**dowody** :

- faktura VAT z 12.01.2015 wraz z odcinkiem wpłaty k. 25- 26,

- faktura VAT z 06.03.2015 wraz z odcinkiem wpłaty k. 27-28,

- nota odsetkowa nr (...) k. 29,

- faktura VAT z 19.05.2015 k. 30-31

- faktura VAT z 12.06.2015 k. 32-33,

- taryfa dla energii elektrycznej k. 62-63,

- przesłuchanie pozwanego R. K., protokół elektroniczny k. 94]

Strona powodowa, pismem z 18 marca 2015, wobec nienależytego wykonania umowy przez pozwanego wypowiedziała umowę sprzedaży energii elektrycznej z usługą dystrybucji do punktu poboru (...) w miejscowości H..

Dzień rozwiązania umowy został oznaczony jako dzień przypadający miesiąc po doręczeniu pozwanemu pisma wypowiedzającego umowę.

17 marca 2015 pracownik strony powodowej, na podstawie zlecenia obsługi technicznej OT nr (...), wyłączył licznik.

Łącząca strony umowa kompleksowa sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej została rozwiązana z dniem 24 kwietnia 2015.

[**dowody** : - pismo strony powodowej z 18 marca 2015 – wypowiedzenie umowy k. 52,

- zlecenie obsługi technicznej OT Nr (...) z 16.03.2015 k. 53]

Strona powodowa, wobec rozwiązania umowy, zleciła zdjęcie licznika pomiarowego energii elektrycznej.

Zdjęcia licznika dokonano 08 czerwca 2015 po uprzednim odnotowaniu przez pracownika strony powodowej, że licznik ten został wcześniej wyłączony oraz, że stan licznika na dzień 08 czerwca 2015 wynosi „(...),6”.

[**dowód** : zlecenie obsługi technicznej OT Nr (...) k. 51].

W związku z nie uiszczeniem przez pozwanego kwot należnych stronie powodowej na podstawie wymienionych wyżej faktur i noty odsetkowej, strona powodowa, pismem z 16 lipca 2015, wezwała pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 490,40 zł.

Pozwany nie uregulował powyższej należności.

[**dowód** wezwanie do zapłaty z 16.07.2015 wraz z dowodem doręczenia k. 34-35]

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. dochodziła od pozwanego R. K. kwoty 490,40 zł tytułem zawartej z pozwanym umowy sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej z 17 marca 2013.

Pozwany wnosił natomiast o oddalenie powództwa w całości, wskazując na bezzasadność naliczonych przez stronę powodową opłat, zarzucając, że przedmiotem umowy z 17 marca 2013 miało być dostarczanie energii elektrycznej do punktu poboru stanowiącego gospodarstwo domowe, a nie plac budowy. W związku z tym, według pozwanego, strona powodowa nie była uprawniona do stosowania stawki w wysokości 5-krotności taryfy obowiązującej w przypadku dostarczania energii elektrycznej do punktu poboru będącego placem budowy.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dowodów z dokumentów zaofiarowanych przez stronę powodową, a ponadto na podstawie przesłuchania pozwanego.

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną był fakt zawarcia przez strony postępowania umowy o sprzedaż energii elektrycznej i jej dystrybucję oraz to, że pozwany pomimo wystawianych na jego rzecz faktur VAT nie regulował należności przysługujących stronie powodowej.

Rozstrzygnięciu podlegała zatem kwestia zasadności naliczenia przez stronę powodową opłat ujętych w fakturach VAT, przedłożonych do akt sprawy, pomimo tego, że faktycznie do pobierania energii elektrycznej przez pozwanego z przedsiębiorstwa strony powodowej nie doszło.

Analiza dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, a w szczególności wniosku pozwanego z 17 marca 2013 o zawarcie umowy kompleksowej sprzedaży energii elektrycznej oraz samej umowy sprzedaży energii elektrycznej, pozwoliła Sądowi na ustalenie, że strony łączyła umowy sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej do punktu poboru stanowiącego plac budowy. Przy ocenie niniejszego drugorzędną okolicznością było czy nieruchomość pozwanego rzeczywiście stanowi plac budowy, czy też znajduje się tam budynek mieszkalny, choć jak wynika z wyjaśnień pozwanego budynek wzniesiony na tej nieruchomości nie został oddany do użytku. Sąd nie pominął twierdzeń podnoszonych przez pozwanego, że na wniosku o zawarcie umowy sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej pole „plac budowy” zostało najprawdopodobniej zakreślone przez inną niż pozwany osoba. Jednakże złożenie wniosku

nie było ostatnią czynnością prowadzącą do nawiązania między stronami stosunku zobowiązaniowego. Następnie bowiem pozwany osobiście w biurze obsługi klientów strony powodowej zawarł umowę o sprzedaż i dystrybucję energii elektrycznej na nieruchomości stanowiącą jego własność, poprzez złożenie na dokumencie własnoręcznego podpisu. W treści umowy zaś w sposób wyraźny zostało zaznaczone, tłustym drukiem, jakiego punktu poboru energii elektrycznej to porozumienie się odnosi. Dodatkowo, sformułowanie „placu budowy” zostało umieszczone w tabelce, co wyróżniało je na tle pozostałych postanowień umowy, zawartych w punktach, pismem ciągłym (umowa kompleksowa nr z 17.05.2013 k. 23-24).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że pozwany nie mógł być świadomy, nawet przy dochowaniu należytej staranności, jakiego rodzaju umowę ze stroną powodową zawarł i co było jej przedmiotem. Wprawdzie umowa ta składa się z dwóch stron, przy czym tylko ostatnia z nich została przez pozwanego podpisana, a strona, na której znajduje się skonkretyzowanie punktu poboru energii elektrycznej nie została przez pozwanego parafowana, lecz rzeczą i interesem pozwanego było, aby w sposób dokładny i rzetelny zapoznać się z treścią umowy, którą podpisuje. Gdyby bowiem pozwany przed podpisaniem umowy kompleksowej chociażby pobieżnie zapoznał się z jej treścią (w której, w sposób wyraźny wskazane jest, że dotyczy ona punktu poboru energii w postaci placu budowy), bez znaczenia byłoby powoływane przez pozwanego wprowadzenie go w błąd przez pracownika strony powodowej, ponieważ przeczytawszy umowę, zauważyłby ten zapis. W trakcie przesłuchania pozwanego nie potrafił on natomiast wskazać, czy do takiej analizy dokumentu, który zamierzał podpisać, w rzeczywistości doszło.

Zarzutem pozwanego było również niezasadne naliczanie opłat przez stronę powodową, pomimo, że pozwany faktycznie energii od przedsiębiorstwa strony powodowej nie pobierał. Była to okoliczność, której strona powodowa nie kwestionowała. Sąd nie znalazł jednak powodów, by w tym zakresie przychylić się do argumentacji pozwanego, a co za tym idzie oddalić powództwo.

Taryfy stosowane przez stronę powodową stanowią obowiązujący wszystkich dostawców energii wzorzec, a każde przedsiębiorstwo energetyczne obowiązane jest ustalać te same rodzaje opłat. Opłaty takie dzielą się na opłaty zmienne (których wysokość uzależniona jest od ilości pobieranej przez punkt odbioru energii elektrycznej) oraz opłaty stałe, które stanowią swoistego rodzaju wynagrodzenie dla przedsiębiorstwa energetycznego w zamian za świadczone usługi na rzecz odbiorców energii elektrycznej. Do takich opłat stałych zaliczana jest m.in. opłata handlowa, opłata abonamentowa, opłata przejściowa. Pomimo więc braku faktycznego zużycia energii elektrycznej, kontrahent przedsiębiorstwa energetycznego w okresie obowiązywania umowy zobligowany jest do ponoszenia kosztów związanych z obsługą umowy czy danego punktu poboru energii elektrycznej. Rodzaj opłat, którymi obciążono pozwanego był w sposób szczegółowy wskazany w fakturach VAT dostarczanych pozwanemu, a nomenklatura tych opłat nie nasuwała w ocenie Sądu wątpliwości, że są to opłaty niezależne od tych, uiszczanych za dostarczoną i użytą energię elektryczną.

Umowa o sprzedaż i dystrybucję energii elektrycznej została wypowiedziana przez stronę powodową pismem z 18 marca 2015 ze skutkiem na dzień przypadający miesiąc po otrzymaniu przez pozwanego wypowiedzenia, tj. na 24 kwietnia 2015. Do tego momentu pozwany obowiązany był więc do uiszczania na rzecz strony powodowej opłat, pomimo braku faktycznego zużycia przez niego energii elektrycznej dostarczanej do jego nieruchomości przez stronę powodową. Pozwany wprawdzie podnosił, że do wypowiedzenia umowy doszło wcześniej, na skutek złożonego przez niego ustnie oświadczenia w tym przedmiocie w trakcie rozmowy telefonicznej z pracownikiem biura obsługi klienta, jednakże okoliczności tej w żaden sposób nie udowodnił, a ostatecznie - podczas przesłuchania wycofał się z tego twierdzenia.

Mając na względzie powyższe ustalenia faktycznie, w ocenie Sądu uzasadnione było żądanie kwot objętych fakturami VAT za okresy rozliczeniowe: od 03 listopada 2014 do 08 stycznia 2015 (faktura VAT z 12 stycznia 2015 na kwotę 146,22 zł), od 08 stycznia 2015 do 02 marca 2015 (faktura VAT z 06 marca 2015 na kwotę 151,73 zł), od 02 marca 2015 do 04 maja 2015 (faktura VAT z 19 maja 2015 na kwotę 151,73 zł) wraz z notą obciążeniową na kwotę 2,81 zł dotyczącą faktury VAT nr (...). Niezasadnym było natomiast obciążenie przez stronę powodową pozwanego opłatami za okres

przypadający po rozwiązaniu umowy, tj. za okres od 04 maja 2015 do 08 czerwca 2015 (faktura VAT z 12 czerwca 2015 na kwotę 37,91 zł), dlatego też powództwo co do kwoty wskazanej w tej fakturze podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. wierzycielowi przysługuje prawo żądania odsetek za czas opóźnienia się dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Uprawnienie to determinowane jest istnieniem stosunku obligacyjnego, z którego wynika obowiązek świadczenia dłużnika, określonego zobowiązania pieniężnego. W związku z tym, zasądając kwoty wskazane przez stronę powodową w pozwie, wykazane fakturami VAT, Sąd – zgodnie z żądaniem pozwu, zobowiązał pozwanego do zapłaty na rzecz strony powodowej odsetek ustawowych za opóźnienie od poszczególnych kwot, liczonych od dnia następującego po dacie płatności wskazanej z poszczególnych fakturach. Wyjątek stanowiła kwota skapitalizowanych odsetek w wysokości 2,81 zł ujęta w nocie obciążeniowej, albowiem strona powodowa żądała odsetek od tej kwoty od wytoczenia powództwa, to jest od 24 sierpnia 2015, co zgodne jest z dyspozycją art. 482 § 1 k.c.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak w punktach I. i II. sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie III. sentencji wyroku oparto art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa wygrała postępowanie w 92 %, natomiast koszty poniesione przez nią wyniosły łącznie 107 zł, a składały się na nie: opłaty od pozwu w wysokości 30 zł, 60 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej ustalonego na podstawie § 6 pkt 1 w zw. z § 2 isu. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 490) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Pozwany nie poniósł kosztów procesu. Należne więc stronie powodowej od pozwanego koszty procesu wyniosły 98 zł (107 zł x 92 % = 98 zł).